

MILLENNIA

Hier, weggedoken in de duistre doem der steden,
hoor ik het oer der aarde en ben vervaard:
een machtig vormloos worstlen, worden en verdelgen
van het oorspronkelijk godloos al, dat durend chaos baart.

Nòg woedt, bezeten van geboorten, en vernietiging,
de mensenwereld in dit onbarmhartig, machtloos oerbegin, —
waarin ook ik besta, ben opgenomen, dat mij zal verzwelgen,
halfings geboren nog, een worden zonder zin.

En toch, hoezeer verwilderd', in zichzelf verdoolde chaos,
toch is elk heden eenheid, orde en zichzelf licht,
omdat al wat aan zin en aan voleinding wordt gewonnen
reeds in de chaos stil — voltooid verborgen ligt.

Zo, onweerstaanbaar, rijpt naar zijn voleinding
het menselijk worden, dat zichzelf niet kent, den weg verspert
— blindlings verdelgend — aan de zuiveren van harte
in wie reeds de voleinding een stil voorspel werd.

Met hen valt — waar de grauwe stad almorgens
koud in zichzelf besloten en verloren waar —
de eerste voorgloed van het alverwinnend zonlicht
telkens weer teder zeegnend over haar.

O zie naar dezen, hart, — geloof, heb lief; verdedig
u niet meer tegen de mens, broeder en moordenaar:
nog is de waatrenchaos donker, woest en ledig,
doch met hen zweeft de geest Gods scheppend boven haar . . .

Eenmaal zal de mens, zijn sombre genesis vergeten,
Gods laatste schepping zijnde, stil zijn en verklaard
gelijk het landschap en de dieren en de orde der planeten:
de cosmos die de baaierd ongeweten heeft gebaard.

Hoe weinig eeuwen duurde nog de doem der menselijke veten
bij de millennia van stomme, wilde wordingskreten
voordat de chaos haar geheimnis had geopenbaard . . .